

Angyali üdvözet

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 10. szám, 2019. március 8.

Már azokból a jelekből, amelyek kísérték váratlan felbukkanását, ahogyan szinte a semmiből előtűnve hívatlanul és némán belépett Zecharja házába, minden kétséget kizáróan tudhatta volna, hogy nem akármilyen vendég látogatja meg a szerény és egy ilyen vendég fogadásához mégiscsak méltatlan hajlékot.

De Mirjam, a kicsi szolgáló, aki akkor csupán egymaga volt odahaza, mit sem sejtve tette a dolgát.

A reggeli szokásos feladataival volt elfoglalva, a megszokott és gazdaságosan kimért mozdulatokkal látta el a konyhában teendőit. Semmi fölösleges lépés, fáradságos hajladozás, tudta, újabb hosszú napnak néz elébe. Talán épp befejezte a padló fölsikálását, legalábbis a napi rutin ismeretében erre lehet következtetni. Vízét már korábban hozhatott a kútról a takarításhoz, mert a maradékot éppen most készült föltenni a tűzhelyre, hogy megmelegedjék, mire asszonya a piacról megérkezik az aznapi ebédhez valóval. Lencsegombóc fokhagymamártásban ezúttal hús nélkül, nem volt mit ünnepelniük. Ekkor vette észre, hogy a reggel gyújtott tűz már jórészt kialudt, csak a gyengén pislákoló parázs emlékeztetett a korán kisült lepény melegére. Ezt is újra kell élesztenie, mielőtt egészen elhamvadna. Nem sok ugyan, de valamennyi maradt a lepényből, ma valahogy nem volt étvágya. Akadtak ilyen napok, amikor szinte semmit sem kívánt enni, különösen az utóbbi időkben, amióta úrrá lett rajta is az asszonyi természet. Rendszerint ez volt a reggelijük, kölesből készült, üres kásába, vagy, hogy rá ne unjanak, időnként kecsketejbe mártogatva.